Qvækeren og Dandserinden.

Lystspil i een Act

af Scribe og Duport, oversat af J. L. Heiberg.

Personerne:

James Morton, Qvæker. . . . . Hr. Stage.
Miss Georgina Barlow, Dandserinde. . . . . Frue Heiberg.
Arthur Darsie, Marquis af Clifford, Pair af England . . . . . Hr. Winsløw j.
Murray, Lord Darsies Ven. . . . . — Holst.
Toby, Urtekræmmersvend. . . . . — Phister.
En Tiener . . . . — Pätges.
To unge Lords . . . . { — Schneider. / — Kragh.

Handlingen foregaaer i London i Miss Georginas Huus.

Skuepladsen forestiller et meget elegant Værelse med Døre i Baggrunden og paa Siderne. Til Venstre for Tilskuerne Indgangen til Georginas Cabinet. Paa samme Side i Forgrunden en Sopha. Paa høire Side i Forgrunden et Bord hvorpaa findes en Guitar, Noder og nogle Kobberstik. Paa samme Side i Baggrunden et Par Vinduesfag.

Første Scene.

Georgina, Darsie, Murray og flere unge Lords (sidde til Bords og spise Frokost. Georgina sidder for Midten af Bordet. Darsie og Murray paa hver Side af hende. I det Tæppet gaaer op, klinke de og tømme deres Glas).

Darsie. Det er vist og fast, at man faaer ingen god Champagne undtagen i England.

Murray. Den er langt bedre her end i Frankrig.

Darsie. For det første er den 3 Gange saa dyr.

Georgina. Det er en meget god Grund for mig.

Murray. Deres Champagne er udmærket.

Georgina. Det maa De sige til Mylord; thi den er en Foræring af ham.

Darsie. Et ubetydeligt Galanterie, og desuden aldeles overflødigt; thi naar man seer Dem Miss Georgina, De som er det ottende Underværk i vor Ballet, eller rettere sagt: det første, thi De er Londons Taglioni, saa man sige som Talma siger i en fransk Comedie; jeg husker ikke længer hvilken, at De besidder ganske andre Midler til at beruse os.

Georgina. Det synes at De lader al Deres Vittighed komme fra Frankrig.

Darsie. Ligesom min Champagne-Viin; jeg forskriver begge Dele paa Flasker.

Alle. Bravo! Bravo!

Darsie. Ikke sandt! Jeg har aldrig været bedre oplagt end i Dag; og siden Desserten er Fortrolighedens Øieblik, saa kan jeg ikke undlade at fortælle disse gode Venner hvor lykkelig jeg er.

Georgina. Det sætter jeg mig imod.

Darsie. Det er ligemeget. Der er en fransk Opera, hvori det hedder:

"Min Lykke deri kun bestaaer,
At jeg min Lykke tør fortælle."

Jeg er ganske af samme Mening, thi naar jeg ikke turde tale derom, saa vilde jeg ligesaa gjerne undvære den.

Georgina. Mylord! jeg beder Dem om at tie.

Darsie (reiser sig og stiller sig bag sin Stol). Umuligt! Her er min Talerstol, jeg har betraadt den, og nu vil jeg tale, for at forkynde Eder, mine kjære Venner, at jeg, Arthur Darsie, Marquis af Cliffort og Pair af England, agter i næste Uge at indgaae et hemmeligt Ægteskab med den grusomme, ubetvingelige Miss Georgina, vort Theaters Lucretia, og jeg har herved den Ære at indbyde Dem Alle til Brylluppet.

Alle Herrerne (idet de reise sig). Er det muligt!

(Darsie, Georgina og Murray træde frem paa Scenen; en af Herrerne sætter sig paa Sophaen, en Anden gaaer hen til Bordet paa høire Haand, og morer sig med at betragte Kobberstikkene. Tjenerne bringe Spisebordet bort).

Darsie. Ja, ikke sandt, det vil gjøre Opsigt i den store Verden? Og det er saa vanskeligt nuomstunder at komme i Folkemunde, at man maa være glad ved at finde en saadan Leilighed; dersom Lord Byron havde tænkt paa det, saa havde han ikke baaret sig ad som han gjorde, thi sandelig, intet er af saa god Tone som en Mesalliance.

Georgina. En Mesalliance! Deres Galanterie er altfor overdrevet; jeg troede ikke at et Ægteskab med Dem var under min Stand.

(Herrerne lee).

Darsie (seer paa de Leende). Hvad er det hun siger?

Georgina. For at blive Marquise har jeg lovet at ville nedstige til Dem, at forlade min Kunst, men De veed at det var paa visse Vilkaar.....

Darsie. Som jeg ikke har glemt: Dersom De efter et Aars Forløb ikke fandt Behag i nogen Anden, saa vilde De foretrække mig.

Georgina. Aaret er endnu ikke til Ende.

Darsie. Det er at sige, der mangler 4 eller 5 Dage, det er ikke værdt at tale om.

Georgina. Der kan skee meget i 4 eller 5 Dage.

Darsie. Jeg stoler paa Deres Løvte; thi naar man er Dandserinde maa man opfylde sit Engagement.

Georgina. Men som bekjendt, ere Dandserinderne saa letsindige.

Darsie. Upaatvivlelig, man bør ikke stole paa deres Ord, thi alt hvad de udtrykke, er kun Bevægelser i Luften, det vil sige i Veir og Vind.

Georgina. Jeg behøver jo kun at forelske mig i Nogen, og Gud er mit Vidne til at jeg vilde hellere end gjerne.

Darsie. De? Forelske Dem? Det er De ikke istand til.

Georgina. Men hvorfor vil De da gifte Dem med mig?

Darsie. Fordi jeg, ligesom hele Londons Ungdom, er forelsket i Dem, og er nær ved at blive rasende af Kjærlighed. Jeg har svoret paa, ja hvad som er meer, jeg har væddet om, at De skulde blive min enten paa den ene eller den anden Maade; og da det nu ikke gaaer an paa den anden, saa.....

Georgina (med Stolthed). Mylord!

Darsie. Nu bliver De stødt! Jeg beder om Forladelse, jeg veed jo nok at De ikke er en Dandserinde som en anden; De er ligestærk i Deres Pirouetter og i Deres Dyd; men det burde ikke være tilladt, at være Virtuos paa to Maader, thi dersom det blev almindeligt, hvad skulde vi Stakler saa gjøre?

Alle Herrerne. Det er sandt!

Georgina. Hvad skal man sige, Mylord? Skylden er ikke min.

Darsie. Saa er det formodentlig vores?

Georgina. Det kan nok være. Hvem har jeg vel havt nødig at forsvare mig imod? Tilbedere har jeg nok af. I to hele Aar have de forfulgt mig fra Coulisserne til Foyeen, fra mit Forgemak til mit Cabinet, og i denne brogede Mængde, hvis Uniform er Fladhed og Flauhed, har jeg forgjæves søgt om en Gjenstand, jeg kunde elske, men jeg har endnu ikke fundet den.

Darsie. Det er Beviis paa at jeg er den eneste Lykkelige; thi som jeg nylig havde den Ære at sige.....

Georgina. Hvad er det for en Støi?

Darsie. Det er ikke andet end min Vogn, som kommer for at hente os, vi ville gjøre en Promenade i Hyde-Park. Altsaa, mine Herrer, jeg stoler paa Deres Nærværelse ved Bryllupet.

Alle Herrerne. Uden Indvending.

Georgina (ved Vinduet). Men saa see dog! Der er jo et Opløb. — Og hør hvilket Spektakel!

Darsie. Formodentlig en Folkeforlystelse; en eller [illegible]en Minister, hvis Vinduer man slaaer [illegible]nd.

Anden Scene.

De Forrige. Morton.

Morton. Hvorledes? Lystighed og Glæde, naar en af Eders Brødre er saaret?

Darsie. Hvad for Noget? Min Broder Baronen?

Morton. Nei, Mester Patrik, en brav Urtekræmmer fra City, blev i dette Øieblik kjørt over af en Vogn, som kjørte her ind i Gaarden.

Darsie. Det var min Vogn.

Georgina (til nogle Tjenere i Baggrunden). Hurtig! bring ham ind i Huset, og send Bud efter en Læge.

(Hun gaaer ud med Tjenerne. Alle Gjæsterne, undtagen Murray, gaae med).

Tredie Scene.

Morton. Darsie. Murray.

Darsie (uden at afbryde Samtalen). Hvad havde han at bestille der? Det kan jeg ikke gjøre ved; mine Heste kan ikke gaae i Skridt, det ere de ikke vante til.

Morton. Kan en Kudsk maaskee ikke kjøre langsomt?

Darsie. Dersom min Kudsk understod sig at kjøre langsomt, saa skulde jeg strax give ham sin Afsked.

Morton. Og dersom jeg var Din Kudsk, saa skulde jeg for længe siden selv have taget min Afskeed fra saadan en Herre.

Darsie. Sige Du til mig!

Murray. Kan Du ikke nok see paa hans Manerer, at det er en Qvæker?

Darsie. En Qvæker! Ja det er sandt!

Murray. Ubentvivl en Ven af Mester Patrik?

Morton. Alle Mennesker ere mine Venner, og vor første Pligt er, at hjelpe enhver som lider, enhver uden Undtagelse.

Darsie (med Latter). Enhver uden Undtagelse! Saa vil Du faae meget at bestille.

Morton. I det mindste er det den udødelige Ben-Johnsons Grundsætninger, og det er dem, som tjene mig til Rettesnoer. Ifald Din Hest var saaret, saa skulde jeg forbinde den; ifald Du selv var saaret, skulde jeg gjøre det samme ved Dig.

Darsie. Nei, vil man høre! Det kan man kalde en smigrende Sammenligning.

Morton. Idetmindste burde ikke Du, Broder Darsie, føle Dig fornærmet ved

den; Hesten er et ædelt Dyr, den er en nyttig Skabning.

Darsie. Han er guddommelig, baade i sin Dragt og i sin Stiil. Du raisonnerer paa en original Maade; er jeg maaskee ikke ligesaa nyttig som Du?

Morton. Jo, her i Huset, det tvivler jeg ikke paa.

Darsie. Hvad mener Du med det?

Morton. I denne Overdaadighedens Bolig, hvor Øiet overalt kun falder paa unyttige og overflødige Gjenstande, i denne Luxus-Verden maa jeg ære og beundre Dig, thi Du er et Meubel mere i Stuen.

Darsie. Det gaaer for vidt! Hvad er Deres Mening dermed?

Fjerde Scene.

De Forrige. Georgina.

Georgina. Det er ikke af Betydenhed, vil jeg haabe; jeg har ladet ham bringe ind i et Værelse her i Huset, og Lægen vil være her om et Øieblik.

Morton. Qvinde! det er vel gjort. (betragter hende). Ah! Du er smuk!

Georgina. Er det sandt?

Morton. En Qvæker siger altid Sandheden.

Georgina. Saa ere disse Herrer ikke Qvækere, og det er mig kjært, at jeg endelig har lært en at kjende.

Morton. Siden det er Dig, som raader her i Huset, saa send ufortøvet Bud hen ved Strand, anden Boutik paa venstre Haand, hos Patrik, Urtekræmmeren, og lad hans Datter vide..... Nei, det vilde kun forskrække hende; lad Dit Bud spørge efter Toby, som er Svend i hans Boutik, lad ham vide hvad der er forefaldet, og lad ham bede om strax at forføie sig herhen til sin Herre og til mig.

Georgina (til en Tjener). Gjør som han siger.

Morton (til Tjeneren). Gaae min Broder, jeg takker Dig af Hjertet, og skal nok ved Leilighed gjengjelde Din Tjeneste.
(Tjeneren gaaer).

Darsie. Fortræffeligt! Han befaler her i Huset, som om han var hjemme.

Georgina. Det gjør han Ret i. En Qvæker er dog en moersom Figur; jeg har endnu aldrig seet nogen nærved, og jeg glæder mig iforveien til hans Bekjendtskab; vi skal have vort Moerskab af ham.

Morton (betragtende hende). I Begyndelsen havde jeg troet — — dog jeg tog Feil..... Hun er overfladisk, ligesom alle de Andre.

Georgina. Overfladisk! det er just ikke høfligt sagt; men jeg seer det er en god Speculation at være Qvæker; man erhverver sig derved Rettighed til at sige enhver sin Mening, uden Frygt og Fare; og desuden det er en Maade som en anden til at gjøre Effect.

Morton. Hvis det er Din Mening, da gjør det mig ondt, thi jeg havde havt bedre Tanker om Dig.

Georgina. Hvad Ondt har jeg da sagt! Spiller ikke enhver her i Verden en Rolle, og har Du ikke valgt denne?

Morton. Jeg spille en Rolle! Jeg har studeret Ben-Johnsons Grundsætninger, og bestræbt mig for at udøve dem; jeg stræber efter at være god og ærlig, men det er ikke at spille en Rolle.

Georgina. God og ærlig! Ja er det ikke det jeg siger? Det er jo netop en høist original Rolle. (til Darsie). De, Mylord, som holder saa meget af det Ualmindelige, De skulde rigtig see at blive Qvæker.

Darsie. Jeg!

Georgina. Det vilde altid være en ny Daarskab istedetfor den gamle.

Morton. En Daarskab! Hvad skal det sige?

Georgina. Ah, Hr. Philosophen bliver vred; men Du har Uret.

Morton. Har jeg Uret?

Georgina. Ja, i at afbryde mig, thi jeg fik ikke talt ud. Mylord ønsker at behage mig, og jeg vilde derfor sige ham, at dersom han var Qvæker, vilde det lykkes ham bedre, thi jeg troer jeg vilde elske ham, ifald han var sat og fornuftig.

Morton. Hvad kunde det hjelpe? Ifald han blev fornuftig, saa vilde han ikke længere elske Dig.

Georgina. Mylord Qvæker, veed De at De er i mit Huus?

Morton. Qvinde! man maa aldrig blive vred.

Georgina. Du har Ret, jeg vil tilgive Dig Dine Ord; jeg seer heller ingen Grund hvorfor Du skulde skaane mig meer end disse Herrer, thi jeg er vist ikke bedre end de.

Murray. O jeg beder mangfoldig!

Georgina. Og for at bevise Dig min Forsonlighed, vil jeg bede Dig spise til Aften hos mig i Selskab med disse Herrer. Jeg haaber Du modtager mit Tilbud?

Morton. Nei.

Georgina. Det er i det mindste et tydeligt Svar. Og hvorfor ikke?

Morton. Jeg har engang sagt: Nei.

Georgina. Det har jeg nok hørt, og just derfor blev jeg forundret, thi det er et Ord som jeg ikke er vant til at høre. Men Du kunde dog idetmindste gjøre os den Ære at sige os Dine Aarsager, forudsat at Ben-Johnson og Dine Grundsætninger tillade det.

Femte Scene.

De Forrige. Tjeneren.

Tjeneren. Jeg bringer Svenden fra Hr. Patriks Boutik med mig; han er gaaet ind til sin Herre, og ønsker at tale med Dem i Eenrum.

Morton. Paa Øieblikket. (vil gaae).

Georgina. Nei bliv kun her; vi Andre vil forlade Dem; og siig kun til den stakkels Mand, at saalænge til han kan blive bragt hjem, har han at befale i mit Huus, og hans Venner ligesaa. Viis ham nu al mulig Omhu, og lad mig vide hvorledes det gaaer ham. Lover Du mig det?

Morton. Vor første Regel er: aldrig at aflægge nogen Eed eller gjøre nogen Forsikkring, jeg lover Intet, men jeg holder.

Georgina. Det er akkurat det Modsatte af mig.

Morton. Og det skammer Du Dig ikke over at tilstaae!

Georgina. Jeg siger Dig Sandheden, den Dyd har jeg lært af Dig. (idet hun rækker ham Haanden). Godt Ord igjen! Farvel Qvæker!

Morton (giver hende Haanden). Farvel! (beholder hendes Haand og betragter hende). Det er Skade! thi der er noget Godt hos Dig.

Georgina. Virkelig? Ja det sige Alle. (afsides til Darsie). Darsie, see dog at faae at vide hvad det er for en Original.

Darsie (afsides). Det skal jeg gjøre; vi maae bruge ham til vor Moerskab.

Georgina (ligeledes). Ypperligt! det er netop min Plan. (neier for Morton). Hr. Qvæker, jeg har den Ære..... (da hun seer Morton staae ubevægelig). At bukke hører nok ikke til Dine Grundsætninger?

Morton. Nei.

Georgina (afsides). Han er langt tilbage i Opdragelsen, men jeg tænker nok vi skal faae ham poleret.

(Georgina gaaer ind i sit Værelse. Darsie og Murray ledsage hende til Døren, og gaae derpaa ud igjennem Baggrunden).

Sjette Scene.

Morton. Tjeneren.

Morton. Siig til det unge Menneske, han kan komme.

Tjeneren. Ja, Deres Høiærværdighed.

Morton. Et Øieblik! Du har nylig gjort mig en Tjeneste; see der! (giver ham Penge).

Tjeneren. To Guineer! — og det af en Qvæker!

Morton. Skynd Dig nu!

Tjeneren. Jeg iler, jeg flyver! jeg er ganske til Deres Høiærværdigheds Befaling.

Morton. Det er godt, men hør, kald mig ikke Deres Høiærværdighed; thi Verdens Høihed og Ære er kun en Drøm, og Du kunde derfor ligesaa godt kalde mig Deres Lavhed og Fornedrelse, hvilket ikke vilde være meget høfligt. Men der seer jeg min Ven komme; forlad os nu.

Tjeneren. Ja, Deres Høi..... om Forladelse! Hr. Qvæker, vilde jeg sige. (gaaer ud af Døren i Baggrunden).

Syvende Scene.

Morton Toby (kommer ud af Døren paa høire Haand)

Toby. Ak Hr. Morton! Hr. Morton! Hvilken ulykkelig Hændelse!

Morton. Befinder han sig værre?

Toby. Nei, Gud skee Lov! han har kun faaet nogle smaa Stød, men hos en saadan gammel Mand er Forskrækkelsen det Værste. Derfor har Lægen ogsaa blot aareladt ham, og befalet ham at holde sig rolig.

Morton. Saa kan Du gaae og underrette hans Datter derom. Den stakkels Betty! hun holder saa meget af Dig.

Toby. Ja vist, det er Dem, som har sagt mig det; jeg selv kunde saamæn aldrig have seet det. Og tænk Dem min Forundring, da Mester Patrik, som er saa rig, og en lille Smule gjerrig, men dog en brav Mand i Grunden, sagde til mig igaar: "Toby, Du er kun Svend i min Boutik, Du eier ikke en eneste Skilling, hverken i Capital eller i Indtægt, og ovenikjøbet trykker Skjønheden Dig ikke....."

Morton (alvorlig). Alt det er fuldkommen sandt.

Toby. "Derimod er min Betty den smukkeste Pige i City, og de rigeste Kræmmere i London have begjæret hendes Haand; ikke desmindre skal Du faae hende, fordi Qvækeren Morton elsker og agter Dig, og vil være ansvarlig for Dig."

Morton. Det er sandt, jeg vil svare for Dig. Du er fattig men ærlig. Jeg har viist Dig Tjenester; derfor ventede jeg, at Du, ligesom saa mange Andre, skulde være utaknemmelig imod mig.

Toby. O, hvad det angaaer, da skal jeg vist aldrig.....

Morton. Min Ven, om Du ogsaa havde været utaknemlig, saa skulde det visselig ikke have forundret mig, eller afholdt mig fra at vise Dig nye Tjenester.

Toby. Er det muligt?

Morton. Dersom man gjorde Fordring paa Taknemmelighed, vilde man altfor sjelden have Leilighed til at gjøre godt; og det er ganske vel, at det er saaledes indrettet, thi den som beviser en Velgjerning, bør gjøre ligesom den der modtager

den: han bør see at glemme den saa hurtigt som muligt.

Toby. O, Hr. Morton! De er min sande Velgjører.

Morton. Kald mig kun Ven og Broder, disse Ord indbefatte alt det Øvrige. Naar skal Bryllupper være?

Toby. Det var just i den Anledning jeg vilde spørge Dem *tilraads*. Dagen er jo bestemt til i Overmorgen.

Morton. Allerede?

Toby. Ja det maa De nok sig! Det sætter mig virkelig i Forlegenhed, men jeg har ikke turdet tale derom til Nogen, thi efter alt hvad De har gjort for min Lykke, er det ordentlig en Skam, at jeg endnu kan være ulykkelig; jeg bebreider mig det selv, det var ligesom jeg var utaknemmelig. Men dersom jeg ikke sagde Dem Sandheden, saa vilde det være mere utaknemmeligt, baade mod Dem og Mester Patrik og den stakkels Betty, som elsker mig saa høit, og jeg hende ikke mindre.

Morton. Nu vel? Hvad er der da iveien?

Toby. Intet andet end at jeg troer der er en Anden, som jeg elsker endnu høiere.

Morton. Hvad skal det sige? Hvem er da den Anden?

Toby. Det veed jeg ikke.

Morton. Hvor er hun da?

Toby. Det veed jeg heller ikke.

Morton. Broder Toby, Du er ikke klog.

Toby. Jeg er bange for det. Det er en Hex eller Nisse, eller Gud veed hvad, med eet Ord, et Væsen som forfølger mig, thi hvergang hun viser sig for mig, saa hænder der mig en Ulykke.

Morton. Hvad Forbindelse er der da imellem Jer? hvor har Du gjort hendes Bekjendtskab, og naar?

Toby. For tre Aar siden, i Landsbyen, hvor jeg havde et lille Embede, som Accisekriver. Men jeg opgav Embede og Alting for at reise til London med Cathrine — hun heed Cathrine skal jeg sige Dem; og hun var saa nydelig, thi det er meer end et Menneske kan udstaae. Man skammer sig over at man ingen Ting er, man vil gjøre Alt hvad der staaer i Ens Magt for at blive til Noget, man vil gjøre sin Lykke i Verden, man reiser ud for at søge den, men man kommer galt fra det, man bliver fattig og elendig, og er nær ved at døe af Sult og Fortvivlelse. I den Tilstand var det at De fandt mig paa Londons Gader. De husker nok.....

Morton. Min Ven, jeg har forbudet Dig at tale derom; fortæl mig hvad jeg ikke veed.

Toby. Det er sandt, Hr. Morton, De veed selv bedst hvad De har gjort for mig. Jeg levede op igjen, min Sundhed vendte tilbage, De satte mig i Lære hos en brav Mand, jeg havde næsten glemt min Sorg, og jeg gjorde mig al mulig Umage for at være lykkelig, det var ikke mere end min Skyldighed; og desuden er Betty saadan en god Pige. Vi skulde være blevne det lykkeligste Ægtepar, ja det er jeg vis paa, jeg skulde just være bleven en retskaffen og en god Mand, det vilde jeg have svoret paa. Men for 3 Dage siden, ligesom jeg vilde dreie om af en Gade, møder jeg en pragtfuld Vogn, og inden i den seer jeg en Dame med Fjer paa Hovedet, og behængt med Diamanter; og hvem troer De det var? det var Cathrine, ja Cathrine selv, som jeg ikke havde seet siden jeg var i Landsbyen, og jeg vidste slet ikke hvor hun var bleven af. Jeg vilde raabe paa hende, men jeg kunde ikke faae et Ord over min Læbe; jeg vilde løbe efter Vognen, men mine Been kunde ikke bære mig, jeg faldt om og man bar mig afmægtig hjem til Mester Patriks Boutik; og da jeg slog Øinene op, saa stod den stakkels Betty og vadskede mig paa Panden med Hovedvand, og da jeg Dagen efter endnu var ganske bedrøvet, saa sagde hun til mig: "Toby, Du skulde more Dig med Noget, jeg raader Dig til at gaae paa Comedie." — Saa tænkte jeg ved mig selv: ja for en Gangs Skyld kan Du jo sagtens gjøre det; men skal det være, saa skal Du ogsaa gaae paa den smukkeste og dyreste Comedie. Som sagt saa gjort, det var overordentlig smukt, og da jeg havde siddet der lidt, saa faldt jeg i Søvn. Med Eet vaagner jeg op, ved det at alle Mennesker klappe i Hænderne. Idet samme seer jeg en heel Mængde Skyer komme ned fra Himmelen, en af dem aabner sig, et Fruentimmer stiger ud af den, og hvem var det? Cathrine!

Morton. Cathrine!

Toby. Ja Cathrine lyslevende! Og nu begyndte hun at dandse for al Verdens Øine, hun som ellers var saa undseelig, og tilforn aldrig vilde dandse med Nogen af Frygt for de onde Tunger.

Morton. Stakkels Fyr! Dit Hoved er forvirret, det har været en Virkning af Din Indbildningskraft.

Toby. Ja, det er det jeg nok tænkte, og det var min eneste Trøst; men ligemeget, naar Betty skjænker mig sin hele Kjærlighed, saa kan jeg dog ikke give hende det Halve af min, det vilde jo være ubilligt. Derfor har jeg betænkt, at jeg vil lade være at gifte mig, men hellere lade mig hverve.

Morton. Hvad tænker Du paa?

Toby. I lang Tid har det været min eneste Tanke. Mit høieste Ønske var at lade mig slaae ihjel uden at behøve at bede Dem om ikke at tage det ilde op, men nu da jeg har seet Dem og tilstaaet Dem Alt, saa har jeg intet meer paa min Samvittighed. Altsaa Hr. Morton, siger jeg Dem Farvel, og beder Dem trøste Betty, jeg gaaer for at blive Soldat.

Morton. Du, Soldat!

Toby. Ja, jeg vil slaaes mod Franskmændene.

Morton. Mod Franskmændene? Er Du da vred paa dem?

Toby. Nei paa ingen Maade. Men i Krigen gaaer man løs paa hinanden, man skyder og hugger og stikker ligesom det kan træffe sig; men derfor er man ligegode Venner.

Morton. Men den Franskmand, som staaer ligeoverfor Dig, og paa hvem Du skyder, maaskee har han en Elskerinde, som længes efter ham, ligesom Du længes efter Din.

Toby. Saa De troer at han har en Elskerinde, den Franskmand?

Morton. Hvorfor skulde han ikke elske ligesaavel som Du? Eller hvorfor behøver han at døe, fordi Du har mistet Din Elskerinde?

Toby. Ja, det er sandt nok, jeg havde ikke tænkt derpaa. Men det er ligemeget, lad mig kun gaae i Krigen, jeg lover Dem jeg skal ikke tage Livet af en Eneste, jeg skal bare gjøre hvad jeg kan for at miste mit.

Morton. Min Ven, Du har ikke Kraft. Du veed ikke, at Mennesket bør udholde alle Lidelser, alle Prøvelser, uden at tabe sin Ligevægt. Følg mit Exempel, over mig formaae Lidenskaberne intet mere, thi jeg er Qvæker.

Toby. Saa naar man er Qvæker kan man ikke være forelsket?

Morton. Umuligt. Det er paa den Maade at jeg har lært at overvinde mig selv, og at styre min hæftige Characteer, som ellers vilde have bragt mig til de største Yderligheder. Jeg glemmer aldrig den stakkels Seymour, min Barndoms Ven. En ubetydelig Tvist..... en Udfordring..... hvad man kalder den fornærmede Ære..... med eet Ord: jeg saae ham falde for mit Skud. Fra det Øieblik af har jeg faaet en Afsky for Verden, dens Love og dens Fordomme; siden den Tid har jeg udelukkende bekjendt mig til Ben-Johnsons Grundsætninger, det er ved dem vi lære at overvinde os selv, og underkue vore Lidenskaber.

Toby. Dersom jeg bare havde vidst det før! men nu er det for sildigt, Ulykken er skeet.

Morton. Det er aldrig for sildigt at vende tilbage til Fornuften. Gaae og hent Betty, og bed hende, at see til sin Fader; jeg skal da tale med dem begge to. Vi vil opsætte Brylluppet i nogle Maaneder, indtil den Tid skal jeg nok curere Dig; jeg vil daglig læse for Dig i Ben-Johnson og hans Grundsætninger.

Toby (nedslagen). Ligesom De behager, jeg vil finde mig i Alting.....

Morton. Det er godt, men Du skal love mig at ville leve, jeg forlanger det.

Toby. Jeg kan ikke sige Dem Nei i nogen Ting, men det er bare for at gjøre Dem en Tjeneste.

Morton. Jeg takker Dig derfor.

Toby. Ingen Aarsag. Farvel Hr. Morton! (affides). O den fortræffelige Mand! (han gaaer).

Ottende Scene.

Morton (allene).

Hvilken Affindighed! at overgive sig til en saadan Forblindelse! jeg maa beklage ham; Skylden er ikke hans O Ben-Johnson! han kjender ikke dig og dine Grundsætninger.

(han sætter sig ved Bordet paa høire Haand, tager en Bog op af Lommen og læser deri).

Niende Scene.

Morton (læsende). **Georgina** (kommer ud fra sit Værelse).

Georgina. Han er her endnu! Han er allene, og saa fordybet i en Bog, at han ei engang lægger Mærke til mig. (sætter sig paa Sophaen og betragter Morton). Et smukt Hoved! det kunde tjene til Studium for en Maler, som vilde male en Philosoph, og dog, ifald man just vilde, var det vel ikke vanskeligere at forstyrre hette Hoved end ethvert andet. Tilforladelig, det kunde være moersomt at undertvinge baade ham og hans Ben-Johnson. Jeg kunde have Lyst til at forsøge derpaa. (hun hoster; da han ikke lægger Mærke dertil, gjør hun lidt Støi med Skammelen under sine Fødder; da det heller ikke hjelper, taler hun til ham). Hr. Qvæker!

Morton. Er det Dig? jeg saae Dig ikke.

Georgina. Det var just det, som gjør mig ondt. Hvorledes gaaer det med vor Patient, den ærværdige Mester Patrik?

Morton. Han befinder sig bedre, han er nylig bleven aarelabt, og nu sover han. Jeg skylder Dig i hans og hans Familiens Navn ....

Georgina. Jeg kan ikke høre saa langt borte; dersom Du vil tale med mig, saa flyt Dig nærmere hen til mig.

(Morton flytter sin Stol hen ved Sophaen og sætter sig).

Morton. Her er jeg!

Georgina. Undskyld..... med Dig, som er Oprigtigheden selv, behøver man jo ikke at genere sig. Jeg har saa ondt i Hovedet, og befinder mig slet ikke vel. Med Din Tilladelse..... (hun lægger Hovedet paa en Pude i Sophaen). Nu da, hvad var det Du vilde sige?

Morton. Jeg sagde..... (seer sig om i Værelset).

Georgina. Du betragter mit Værelse? Hvad synes Dig derom?

Morton. Meget vel, til den Brug, som Du gjør deraf.

Georgina (løfter Hovedet op med Heftighed). Hvad for Noget? Hvad mener Du dermed? Hvad Brug gjør jeg da deraf?

Morton. Du spørger mig? Men jeg er Qvæker, og mine Grundsætninger befale mig at være oprigtig.

Georgina. Nu vel?

Morton. Du gjør dette Værelse til et Forfængelighedens Opholdssted, et Tempel hvor Du kommer for at beundre Dig selv. Du har samlet her de skjønneste Ting af Verden, for at kunne udraabe i Dit Hjertes Stolthed: Jeg selv er dog endnu skjønnere.

Georgina (lægger sit Hoved tilbage paa Puden). Ja det er rigtig nok en Svaghed, jeg har.

Morton. Og naar jeg seer saa megen Skjønhed, Forstand og Ungdom forenede i eet Væsen.....

Georgina. Du siger Complimenter?

Morton. Naar ieg seer alle disse Gaver, som Himlen har skjænket Dig, men som Du i Din Stolthed selv beundrer, saa kan jeg ikke lade være at sukke —

Georgina (affides). Han sukker allerede.

Morton. Og at tænke ved mig selv: saamange Goder ere spilte.

Georgina. Dersom Du vil prædike Moral for mig, saa bliv ved, thi det er en Afvexling, jeg er ikke vant dertil.

Morton. Med Fornøielse. Du er af høi Byrd, Du er rig; men en Dame af Din Rang, af Din høie Fødsel.....

Georgina. Hvem troer Du da jeg er?

Morton. En eller anden fornem Dame, en Hertuginde, eller..... jeg kan ikke vide det.

Georgina. Paa ingen Maade, nei, det er langt fra! For en Sikkerheds Skyld lad os faae det Punct afgjort imellem os, thi Ærlighed varer længst, og sæt at jeg en Dag saae Dig her for mine Fødder.....

Morton (farer sig tilbage paa Stolen). Jeg! O Ben-Johnson!

Georgina. Ben-Johnson kunde gjøre ligesaa, intet er umuligt under Solen; men ved List vil jeg hverken erobre Dig eller ham. Hvad Øieblik jeg vil, kan jeg blive Hertuginde, eller hvad der er ligesaa godt, Marquise, og gift med en Pair af England, men jeg vil ikke gifte mig under min Stand, thi jeg er høiere paa Straae.

Morton (med Kulde). Maaskee Prindsesse?

Georgina. Høiere i Veiret! Jeg er Gudinde..... ved Operaen.

Morton (reiser sig). Hvor er jeg? og hvad maa jeg høre?

Georgina. Tag Dig i Agt, ellers maa jeg troe at Din Philosophie ikke er andet end et tomt Ord, og at Du, som giver Dig ud for en Viis, er opfyldt med de samme Fordomme, som alle Hverdags-Mennesker.

Morton. Jeg har ingen Fordomme.

Georgina. Hvorfor fjerner Du Dig da fra mig? Er en Hertuginde i Dine Øine meer end en Dandserinde? Hvorfor ærer Du hende mere end mig? Er det paa Grund af det lykkelige Tilfælde, som har givet hende Rang og Fødsel?

Morton. Nei visselig.

Georgina. Velan, saa kom nærmere, blot for Dine Grundsætningers Skyld, thi ellers troer jeg ikke paa dem.

Morton. Hun har Ret. (sætter sig paa sin Plads).

Georgina. Du maa komme endnu nærmere. (Morton flytter sin Stol nærmere). Jeg maa da lade Dig vide, at ogsaa en Dandserinde kan være tilbageholden. Med mig er det Tilfældet, det forsikkrer jeg Dig helligt, jeg skulde ellers gjerne tilstaae Dig det. Hvis nu hun, uagtet hun er omgiven af Smigrerie, af Tilbedelse, af al Slags Forførelse, med alt det modstaaer, og forbliver dydig, troer Du da at hun har mindre Fortjeneste, end den, som ei engang har Anledning til at forsvare sig?

Morton. Paa ingen Maade.

Georgina. Troer Du at hendes Ærbarhed og gode Opførsel ikke er vanskeligere at vedligeholde, og følgelig mere fortjenstfuld end Din? Du hos hvem Ligegyldigheden maa erstatte Dydens Magt, Du som fra Din høie philosophiske Region aldrig er nedstegen til de Lidenskaber som Du ikke kjender! — Du er en Soldat, der lader sig udraabe til Seirherre, uden at have havt nogen Fiende at bekæmpe. Dersom Dit Hjerte havde kjendt Kjærlighedens Fortryllelser og Lidelser, dersom Du i Kamp med en almægtig Lidenskab havde vidst at overvinde den og Dig selv, da kunde Du tale om Dit Mod og Din Standhaftighed; men indtil da maa Du erkiende min Overlegenhed. Studeer Du kun, indeslut Dig i Dine Bøger, men roes Dig ikke af Din Selvbeherskelse.

Morton. Qvinde, Du har en falsk Idee om Dyden. At undflye Faren, at

undvige Fristelsen, er allerede en Fortjeneste.

Georgina. Ja, det er den Fortjeneste som en Billedstøtte har. Naar man saaledes som Du, intet føler, ikke henrives af noget,....

Morton. Du tager Feil. Ogsaa jeg har et Hjerte, ogsaa jeg har Dine.

Georgina. Nei, virkelig! Naar Du ikke selv sagde det, saa vilde jeg ikke troe det. Hvad sige da Dine Dine? Hvad synes Dig f. Ex. om mig?

Morton (reiser sig). Qvinde, Du er coquet.

Georgina. Det er jeg ogsaa. Hos mig og mine Lige er Coquetteriet Dydens Livvagt.

Morton (affides idet han seer paa hende). Jeg glemmer at see til den Syge. (høit) Farvel, jeg vil gaae.

Georgina. Nei, Du gaaer ikke.

Morton. Hvorfor ikke?

Georgina. Fordi jeg vil tale mere med Dig. Bliv! (affides). Han betænker sig; det er godt; han gaaer saamæn ikke bort, det er jeg vis paa.

(Morton staaer et Dieblik ubevægelig, derpaa gjør han et Skridt hen imod hende; pludselig tager han sin Beslutning, og iler ind i Værelset paa høire Haand).

Tiende Scene.

Georgina (allene paa Sophaen).

Tvertimod, han gaaer just sin Vei, han tør ikke blive her. (man hører Morton indenfra lukke Døren ilaas). Han lukker sig inde! (hun reiser sig). Nei nu sætter han mig virkelig paa Prøve, og det er ikke længere for Spøg, det er for Alvor at jeg nu har Lyst til at ydmyge ham. Men for at angribe og overvinde ham, burde man dog egentlig kjende ham lidt nøiere, for at vide med hvilken Art af Modstander man har at gjøre.

Ellevte Scene.

Georgina. **Darsie.**

Georgina. Er det Dem, Mylord?

Darsie. Ja min elskværdige Miss Georgina! Jeg bringer Dem et Udkast til vor Ægteskabscontract, som jeg beder Dem løbe igjennem.

Georgina. Meget vel; men hvad har De da faaet at vide angaaende denne Qvæker?

Darsie. Jeg har de sikkreste Oplysninger om ham at meddele, thi jeg har faaet dem af Mister Frank, som er hans Notarius og tillige min. — Læs nu, saa skal De see at jeg forsikkrer Dem Besiddelsen af alle mine Eiendomme i Devonshire.

Georgina. Det kan jeg altid gjøre, men lad mig høre noget om denne Qvæker.

Darsie. Som sagt, det er en Original af første Skuffe.

Georgina. Hvad hedder han?

Darsie. James Morton, han er en Søn af den bekjendte William Morton, denne umaadelig rige Kjøbmand, der, saa længe han levede, aldrig vidste hvormeget han eiede. Men om Sønnen siger man at han har lettere ved at oversee sin Formue.

Georgina. Hvorledes? Er han en Ødeland?

Darsie. Ikke paa Moden, ikke saaledes som vi. Tænk engang at han, som i sit 25de Aar blev uafhængig og Herre over sin Faders Rigdomme, ikke forstaaer at anvende dem paa en fornuftig Maade. Han holder ingen Maitresser, ingen Heste, ingen Jagthunde, med eet Ord, han lever ikke; tvertimod, han har ganske fordybet sig i Studeringer og Bøger, han kunde gjerne blive Professor ved Universitetet i Cambridge, ja man kunde gjerne gjøre 3 Professorer af ham.

Georgina. Er Studering hans eneste Beskjæftigelse?

Darsie. Nei, han har endnu en anden, som er mere original. Naar han gaaer ud, saa er han altid allene og tilfods og har Lommerne fyldte med Guld; Nat og Dag gaaer han da omkring paa Londons Gader, ligesom en Watchman. Møder han da en Haandværker, som af Mangel paa Arbeide, eller en Spiller, som, fordi han har tabt sine Penge, har Lyst til at styrte sig i Themsen, saa standser han ham, og byder ham en fuld Pengepung, og en Prædiken, som han maa høre ovenikjøbet. Man kan ikke negte at det er en Misbrug, thi det er at berøve os een af vore Rettigheder.

Georgina. O hvilken da?

Darsie. Vor Rettighed over Havet.

Georgina. Ja det er sandt.

Darsie. Nylig har han været i Newgate, hvor han, midt imellem Tyve og Røvere, stod paa et Bord, og holdt en Prædiken om Redelighed; han var ikke kommen sit første Afsnit tilende, førend han mærkede at hans Guldbdaase var borte.

Georgina. Ypperligt!

Darsie. Men uden i mindste Maade at gaae fra sine Concepter, sagde han blot: "Mine Brødre, jeg mærker at En af Jer har været i Trang for en Priis Tobak, og dette har vist hindret ham fra at skjænke min Prædiken al den Opmærksomhed, som den fortjente. For at dette ikke oftere skal indtræffe, beder jeg enhver af Eder, at modtage en Guinee til Tobak." Som sagt, saa gjort; og da Tilhørernes Antal

var betydeligt, saa kostede denne Spøg ham 200 Guineer i det mindste; men til Erstatning er heller aldrig nogen Prædikant i Westminster bleven hørt med større Ærbødighed og Andagt.

Georgina. Den Prædiken er kommen ham dyrt at staae.

Darsie. Ja, den har kostet ham 200 Guineer. Men derfor er han ogsaa elsket og tilbedet af alle Kjeltringer; han kan faae dem til hvad det skal være, ja endog til at blive skikkelige Mennesker naar det kniber; det har allerede været Tilfældet med flere, som imod hans Caution ere blevne løsladte af Fængslet. Hvad siger De om denne Daarskab?

Georgina. Taarskab eller ei; der er noget Rørende deri.

Darsie. Saa De bliver rørt derover? Jeg kan ikke lade være at lee deraf, saavelsom af hans Omhu for de smaa irlandske Tiggerpiger, som idelig bestorme Folk paa Londons Gader, og som Alle forsikkre at de ere ulykkelige og uskyldige.

Georgina. Prædiker han ogsaa for dem?

Darsie. Nei, men han udstyrer dem, og skaffer dem Mænd, istedetfor at faae dem engagerede ved Balletten.

Georgina. Mylord!

Darsie. Forstaae mig ret! Jeg taler kun om Figurantinderne; med en Solodandserinde er det en ganske anden Sag. Men behag at læse Contracten.

Georgina. Det har jo ingen Hast. (tager Contracten og læser): "Jeg Undertegnede Lord Darsie, Marquis af Cliffort og Pair af England, erklærer helved for Mister Frank, Notarius"..... (til Darsie). Veed man ikke om han har nogen Kjærligheds-Forbindelse?

Darsie. Hvem? Mister Frank?

Georgina. Nei, Qvækeren!

Darsie. Nei, aldeles ingen; han har aldrig elsket nogen Anden end det hele menneskelige Kjøn under eet, hvilket er besynderligt nok; thi paa hans Alder — han er ikke mere end 33 Aar — med hans Ansigt, som ikke er saa ilde af et Qvæker-Ansigt at være, og især med hans uhyre Rigdomme, kan De nok tænke at alle Londons fornemme ugifte Damer have bestormet ham med tilstrækkeligt Coquetterie; men det er en spilt Umage, man veed at han er ubetvingelig.

Georgina. Ubetvingelig! det skal vi dog faae at see.

Darsie. Hvorledes? Skulde De have i Sinde —

Georgina. Endnu mere, jeg har allerede begyndt.

Darsie. Charmant! fortræffeligt! vi skal ganske artig have ham til Bedste. Det er en Plan, som er Dem værdig, og jeg vil være med i Complottet.

Georgina. Det forstaaer sig af sig selv. Det gaaer allerede ypperligt.

Darsie. Hvorledes? Har De allerede indtaget ham?

Georgina. Ja, thi i Betragtning af sine strenge Grundsætninger løb han bort fra mig, og lukkede sig inde der i Værelset.

Darsie. Det er ingen god Begyndelse.

Georgina. Tvertimod, det er just et godt Tegn, at hans Grundsætninger ikke ere stærkere end at han maa holde dem under Laas og Lukke. Det vanskeligste bliver at faae ham ud af sin Forskandsning. Hvorledes skal vi paa en fiin Maade faae ham til at komme herud?

Darsie. Jeg vil kalde paa ham.

Georgina. Nei, fy! han maa komme af sig selv, uden at man behøver at hente ham.

Darsie. Det er sandt.

Georgina. Nu har jeg det; paa denne Maade vil det maaskee lykkes.

(Hun tager en Guitar, som ligger paa Bordet og sætter sig paa en Stol ved Sorhaen. Darsie tager et Ark Noder, som ligger paa samme Bord, stiller sig ved Siden af Georgina, og synger medens hun accompagnerer ham).

Darsie (synger).

Paa Jagt en tidlig Morgen,
Min Hund i Skoven gjøer;
En Dame staaer paa Borgen,
Hun vinker ad mig med sit Sløer.
Hvis en Jæger troer
Paa saa falskt et Spoer,
Mon ei Vildtet vil spotte hans Kunst?
Nu saa prøv derpaa!
Hun jo vide maa
At en Jæger ei lokkes omsonst.

Georgina (sagte til Darsie). Kommer han?

Darsie. Nei.

Georgina. Saa maa han være døv, eller Gud veed hvad der gaaer af ham.

Darsie. Det er bedst vi blive ved.

(synger).

Galop, Galop, min Ganger!
Til Borgen før mig hen!
Hvis hun mit Hjerte fanger,
Jeg fanger vel hendes igjen.

Der er han! — O Harmoniens Magt er stor!

Tolvte Scene.

De Forrige. Morton.

Morton (kommer sagte ind af Døren, og taler med dæmpet Røst). Stille dog! stille!

Georgina og Darsie (forundrede). Hvorfor?

Morton. I gjøre saa megen Støi, I kan let vække den stakkels Patrik, thi han

sover, og derfor kommer jeg for at bede Jer at holde op.

Georgina. Saa det var derfor at De gjorde Dem Uleilighed med at komme?

Morton Naturligviis, jeg vilde see at faae Jer til at holde op. Farvel!

Georgina (afsides til Darsie). See dog at holde paa ham, ellers forlader han os igjen.

Darsie. Vær kun rolig. (standser Morton idet han vil gaae ind i Værelset). Hr. Morton!

Morton (standser). Saa Du veed mit Navn?

Darsie. Hvo kjender ikke det? Enhver veed at De er den tjenstagtigste Mand i England, og vi have just en Tjeneste at bede Dem om.

Morton (idet han træder frem og stiller sig mellem Georgina og Darsie). En Tjeneste? Saa befal over mig, min Broder. Jeg holder ikke af Dig, jeg kan ikke lide Dig, men hvis Du trænger til mig, saa ere vi Venner. Hvad er Din Begjæring?

Darsie. Jeg har i Sinde at ægte Miss Georgina.

Morton. Hvad hører jeg!

Georgina. Ja, er det ikke utroligt! Det kan man kalde en Qvæker! han er rigtignok frie for Fordomme!

Morton (med Kulde til Darsie). Jeg gratulerer Dig.

Georgina. Er det Dit Alvor?

Morton. Ja, at gratulere ham.

Georgina. Mig ogsaa, om jeg tør bede. Du skal nok faae bedre Tanker om mig, thi jeg gaaer fra Theatret, jeg bliver Marquise. Du kan godt lide Marquiser og Hertuginder.

Morton. Jeg!

Georgina. Ja Du kan, og derfor har jeg godt Haab.

Morton. Marquise eller ikke saa vil Du dog altid blive —

Georgina. Hvilket?

Morton. Altid den Samme.

Georgina. Hvad er jeg da?

Morton. Jeg vil ikke sige det, jeg veed ikke selv hvorfor, men der er i Din Stemme, i Dit Blik Noget, som opirrer mig, Noget som kunde gjøre mig forbittret..... men jeg bliver aldrig forbittret. (til Darsie). Tal, hvad vil Du mig?

Darsie. Jeg for min Part har min Forlover, men Miss Georgina har ingen.

Georgina. Dersom Du vilde bevise mig den Tjeneste.....

Morton. At være Din Forlover!

Georgina. Hvorfor ikke?

Morton. Du har jo først i Dag gjort mit Bekjendtskab.

Georgina. Men dette korte Bekjendtskab er nok til at ære og agte Dig, og bede Dig om en Tjeneste.

Morton. Det er ellers en Sag som vedkommer Familien.

Georgina. Men sæt at jeg ingen Familie havde, at jeg hverken kjendte min Fader eller Moder.

Darsie. Virkelig!

Georgina. Jeg har aldrig havt nogen anden anden Familie end Mistris Mowbray's Institut, hvori jeg blev opdragen.

Morton (søgende i sine Tanker). Mistris Mowbray!..... Jeg har kjendt en Dame af dette Navn i Canterbury.

Georgina. Det er hende; hun har et berømt og meget elegant Institut, og overmaade dyrt. Der har jeg næsten kjedet mig ihjel.

Morton (betænkende sig). Det træffer sig saare heldigt. Tjeneste for Tjeneste, thi ogsaa jeg har noget at bede Dig om. Siden Du er opdragen i det Huus, har Du da ikke kjendt for 7 eller 8 Aar siden en ung Pige som var Elev i Institutet, og hed Miss Barlow?

Georgina (bestyrtset) Miss Barlow! Jo hende har jeg kjendt meget nøie. Hvorfor interesserer Du Dig for hende? Siig mig det, jeg beder Dig, jeg forlanger det. Nu skynd Dig!

Morton. Een Feil mere: Du er nysgjerrig, men det gjør mig ondt for Din Nysgjerrighed, thi den Historie, som jeg har at fortælle Dig, er langt fra at være interessant. — Omtrent for 8 Aar siden — det var dengang jeg tiltraadte min første Reise paa Fast-Landet — kom jeg igjennem Canterbury. Det var om Middagen, jeg blev siddende i min Vogn, medens man skiftede Heste, og som sædvanligt omringedes da Vognen af en heel Skare af Tiggere. Jeg kastede en Haandfuld Smaapenge ud til dem, og de styrtede sig alle derover, kun med Undtagelse af en lille Pige paa 9 eller 10 Aar, som, indhyllet i fine Pjalter, holdt sig affsides fra dem og græd. Jeg steg ud af Vognen, gik hen til hende og vilde give hende et Guldstykke. "Nei," sagde hun, idet hun pegede paa de andre Fattige — "det tør jeg ikke, de vilde kun tage det fra mig" — "Kan Du ikke give Din Moder det i Forvaring?" spurgte jeg. — "Jeg har ingen Moder" — svarede hun; "nu er jeg ganske allene i Verden, thi min Fader er ogsaa borte." — "Du skal finde en Fader i mig" svarede jeg, "kom med!" og med disse Ord tog jeg hende ved Haanden, og trak hende med mig.

Darsie. Uden at kjende noget til hende! Uden vidre Anledning og Adkomst?

Morton. Hun frøs og var sulten.

Georgina (bevæget). O bliv ved, bliv ved! jeg besværger Dig.

Morton. Min første Plan var at tage hende med i Vognen; men hvorledes kunde jeg paa saa lang en Reise føre et Barn med mig? Hvorledes skulde jeg faae hende passet og opdraget, jeg som er ugift — og ganske allene. Jeg stod midt i Gaden, holdt hende ved Haanden, og var i stor Forlegenhed med mig selv og med hende, da mine Øine pludselig faldt paa en Port, hvorover der hang et Skildt, med de Ord: "Institut for unge Ladys, Mistris Mowbray, Institutbestyrerinde." Jeg gik derind, begjærte at tale med Damen i Huset, betroede hende mit unge Pleiebarn, som jeg bad hende opdrage paa det Omhyggeligste, og under Navn af Miss Barlow, en Paarørende som jeg havde mistet. Jeg betalte hende 4 Aar forud, thi saalænge havde jeg isinde at forblive i Udlandet. Derpaa sprang jeg op i min Vogn, og kjørte bort. Om Aftenen var jeg i Dower; derfra gik jeg til Frankrig, til Tydskland, til Italien; kort sagt, jeg gjorde den hele saakaldte Fastlands-Tour.

Darsie. Og De har siden ikke hørt fra hende?

Morton. Jo een Gang; thi da jeg efter 4 Aars Forløb kom tilbage og vilde besøge hende.....

Darsie. Saa havde hun vel gjort betydelige Fremskridt?

Morton. Ja meget betydelige, thi hun var for et Aar siden løbet bort med sin Dandsemester.

Darsie. Fortræffeligt! (det han gaaer hen paa den anden Side af Georgina). Den Catastrophe havde jeg ikke ventet mig.

Morton. Jeg heller ikke.

Georgina. Og nu længes De efter at komme paa Spoer, for at straffe hende?

Darsie. For at hævne Dem?

Morton. Nei, ikke derfor, men for at tilbyde hende min Hjelp og mine gode Raad, thi jeg formoder at hun nu mere end nogensinde behøver dem.

Georgina. O hvilken overvættes Godhed!

Darsie. Hvad feiler Dem?

Georgina (halv sagte). Mig? Intet. Lad os ene, jeg beder Dem.

Darsie. De er jo ganske bevæget.

Georgina (som gjør sig Umage for at smile). Hvorledes kan De troe det?

Darsie (halv sagte til Georgina). Ah, det er kun Spil! det er godt, meget godt! Det er en studeret Rørelse. Velan, siden Spøgen nu begynder, saa vil jeg gaae min Vei, men jeg vender tilbage om lidt, for at høre hvorvidt De er kommen. (gaaer).

Trettende Scene.

Georgina. Morton.

Georgina (affiteés). Himlen være lovet, han er borte! (til Morton). Hvorledes skal jeg beskrive Dem Alt hvad jeg har følt ved Deres Fortælling? Den har interesseret mig langt mere end De selv kunde formode, thi dette ulykkelige fader- og moderløse Barn, som skylder Deres Ædelmodighed Alt, hun staaer her for Deres Øine, det er mig.

Morton (hæftig). Hvorledes! (holder inde og siger igjen med Kulde). Ja saa? er det Dig?

Georgina. Forundrer det Dem ikke?

Morton. Nei. Efter den Maade hvorpaa Du har begyndt, maatte Du ende saaledes; Du trænger ikke mere til mig.

Georgina. Tvertimod! Nu trænger jeg mere til Dem end nogensinde før. Viis mig endnu den Godhed at høre hvad jeg har at sige Dem; jeg skylder baade Dem og mig selv en Forklaring; hvoraf De maaskee vil indsee, at De bedømmer mig for strengt.

Morton. Isald saa er, skal det glæde mig. Tal!

Georgina. Naar De erindrer i hvilken Tilstand jeg af Dem blev indført hos Mistris Mowbray, de elendige Klæder som jeg bar, og det hele umiskjendelige Præg af min forrige ulykkelige Stilling, saa vil De let kunne indsee, med hvilken Foragt jeg optoges af de andre unge Piger, som alle vare rige og fornemme, og som vilde have skammet sig over at staae i noget Venskabsforhold til mig. De undgik, de undflyede mig, de kaldte mig ikke andet end Hittebarnet og Betlerpigen. Hvormange Ydmygelser maatte jeg ikke taale! Og med hver Dag følte jeg dem dybere, thi den Opdragelse, som jeg ved Deres Godhed erholdt, modnede mine Tanke og udviklede min Følelse; den bragte mig til at kaste et Blik paa mig selv og mine Forhold. Derved fik jeg denne Foragt for den store og fornemme Verden, hvilken man tidt nok har bebreidet mig som Stolthed. O, men det er dog kun den retfærdigste Hævn! Med eet Ord, jeg var i 3 Aar saa ulykkelig, at jeg tilsidst savnede den Tilstand hvoraf De havde uddraget mig. Friheden, selv i Forening med Fattigdom og Elendighed, syntes mig det første af alle Goder. Men da jeg ikke vidste hvor De, min eneste Beskytter her paa Jorden, opholdt Dem, og følgelig ikke kunde skrive Dem til, og beklage mig for Dem over min ydmygende Stilling, saa tænkte jeg selv paa Midler til at befrie mig fra mit Aag. Eet eneste tilbød sig. Jeg var dengang 13 Aar, og bebudede et ikke almin-

deligt Talent for Dandsen. Min Dandsemester Sir Hugh, som var den Eneste, der syntes at vise mig nogen Deeltagelse, foreslog mig at han vilde føre mig bort for at lade mig debutere paa et Theater, og derved forskaffe mig en fri og uafhængig Stilling. Denne sidste Clausel bestemte mig, jeg tog imod Tilbudet, og reiste bort, men ikke, som man har sagt Dem, med en Forfører, thi han var 60 Aar gammel, og havde desuden ganske andre Planer med mig, hvilket jeg snart erfarede.

Morton. Hvad mener De?

Georgina. Paa et Landsted, ikke langt fra London, hvor han førte mig hen, og hvor jeg forblev i 2 Aar, for at perfectionere mig i hvad han kaldte sin Kunst, saae jeg ofte en af Englands første Lords, en Hertug; det var det eneste Menneske, som kom der i Huset. Han var gammel og umaadelig rig.

Morton. Hvilken Skjændsel!

Georgina. De begriber nu hvilken Stilling det var som jeg kunde vente mig. Jeg kunde ikke tage Feil deraf; thi min værdige Lærer satte tilsidst al Forstillelse tilside, gratulerede mig til min nær forestaaende Lykke, hvilken han roeste som sit Værk, og anbefalede sig itide til min Taknemmelighed og Beskyttelse. — Allerede næste Dag ventedes Hertugen, jeg spurgte kun min egen Følelse tilraads, og flygtede bort om Natten.

Morton. Stakkels Barn! — Men paa hvad Maade?

Georgina. Jeg havde betroet mig til et ungt Menneske som var vor Nabo, og som hjalp mig med at udføre mit Forehavende; thi for at tilstaae Dem Alt, jeg havde just henvendt mig til ham, fordi jeg allerede længe havde kunnet mærke paa ham, at han elskede mig; han turde neppe see paa mig, han skjælvede hvergang jeg talte med ham, men hans Frygt var det som gav mig Mod. Det var den første Gang at jeg satte min Elskværdighed paa Prøve, og forsøgte hvad den formaaede, men aldrig kan nogen Slave være ærbødigere og lydigere; han holdt saa meget af mig.

Morton. Og Du?

Georgina. Jeg? Jeg elskede ham aldeles ikke.

Morton. En saadan Opførsel fortjener ikke at roses; det er meget urigtigt.

Georgina. Jeg har jo heller ikke sagt at Alting var rigtigt, men det gjaldt her mit Livs Lykke, min hele Tilværelse. — Under saadanne Omstændigheder kan Coquetteriet være en Dyd.

Morton. Nu vel, hvad saa mere?

Georgina. Da jeg var kommen til London, debuterede jeg, og jeg kan ikke sige Dem med hvilket Bifald; Enthusiasmen kunde ikke være større. Fra det Dieblik af behøvede jeg ikke længer nogen Beskyttelse. Fattig og ydmyg om Morgenen, var jeg om Aftenen en lille Potentat, for hvem Theatrets Directeurer og Landets høieste Lords gjorde Knæfald. — O hvor jeg har ladet dem undgjelde for min Ungdoms Ydmygelser! Mine egne Capricer have hævnet mig over Skjæbnens. Min største Fornøielse var at forbunkle de unge Piger, med hvilke jeg tilforn havde været i Institutet, at see deres Elskere og Ægtemænd for mine Fødder, og at kunne bortvise dem med Foragt. For dem kunde disse Erobringer være gode nok, men ikke for mig. Ligegyldig mod det Nærværende som ikke tiltalte mit Hjerte, tænkte jeg blot paa det Forbigangne, paa det eneste Væsen, som nogensinde havde viist mig Deeltagelse. Jeg vilde have gjort Alt i Verden for at finde min Velgjører, give ham Part i min Hæder, og bevise ham min Taknemmelighed.

Morton. Er det muligt?

Georgina. Kan De tvivle derpaa? Kast et Blik omkring Dem, og see hvilket Liv jeg fører. Alt er for den ydre Glands, Alt er indrettet for at behage Verden; for mig selv og for min Lykke er der Intet. De talløse Smigrerier, som jeg hører, naae ikke til mit Hjerte. Hver Dag tilbringer jeg med Forlystelser og Kjedsommelighed; Tilbedere har jeg i Mængde, men ikke en eneste Ven.

Morton. Du tager Feil, Du har Een som aldrig skal forlade Dig.

Georgina (glad). Det er Dem!

Morton. I det mindste er jeg den første af Dine Venner, og Du skal stedse beholde mit Venskab. Ja siden jeg har hørt Dig, saa troer jeg Dig. Din Sjel er stolt, Dit Hjerte oprigtigt, og trods Dine Forseelser og Feil, ja maaskee endog for deres Skyld, jeg agter Dig.

Georgina (umtfeelig). Synes Dem da at jeg har saamange Feil?

Morton. Ja mange; — det er det rette Ord.

Georgina. Lykkeligviis har jeg nu Dem, og jeg haaber at De vil sige mig alle mine Feil.

Morton. Det kan Du stole paa.

Georgina. Det er godt, jeg skal gjøre Gjengjeld.

Morton. Ja saa. Har jeg da ogsaa Feil?

Georgina (med nedslagne Øine). O ja, hvem har ikke det?

Morton. Har jeg mange?

Georgina. Nei, kun nogle faa; det forstaaer sig, vort Bekjendtskab er jo kun fra i Dag.

Morton. Siig mig da hvilke Feil jeg har, for at jeg kan forbedre mig.

Georgina. O De er jo Æren og Retskaffenheden selv! De besidder alle Dyder...

Morton. Qvinde! jeg troede at Du meente mig det godt, men Du smigrer mig.

Georgina. Et Øieblik! Jeg vilde sige at alle disse Dyder udøver De ikke med Hensyn paa dem selv allene, eller blot for Dydens Skyld. De gjør næsten ligesom jeg, naar jeg staaer paa Theatret, De tænker paa Tilskuerne, paa Parterret, De lægger Mærke til om man lægger Mærke til Dem.

Morton (forbauset). Hvorban? Skulde det være sandt?

Georgina. Ja, Deres hele Væsen, Deres Manerer, ja selv Deres Dragt, det Hele er saa originalt at det maa vække Opmærksomheden, og det forekommer mig, at en Philosoph som De, snarere burde stræbe at undgaae den.

Morton (eftertænkende). Det har endnu aldrig Nogen sagt mig. Maaskee har Du Ret. Det er dog mærkeligt!

Georgina. Det er mærkeligt at jeg har Ret? det er mærkeligt at et Fruentimmer kan have en fornuftig Tanke? ikke sandt? See det er igjen en Feil, som udspringer af de høie Tanker De har om Dem selv. Det kalder man Forfængelighed og Hovmod.

Morton. Du har Ret, Du har opdaget hvad jeg selv ikke kunde see. Georgina, jeg har bedømt Dig urigtigt, Du er intet sædvanligt Fruentimmer.

Georgina. De maa betænke at jeg hidindtil kun har været omringet af overfladiske og ubetydelige Mennesker, af Spradebasser og Narre; men Fladheden og Ubetydeligheden ere smitsomme. Først i Dag har jeg lært at kjende en Mand, en værdig Mand, og jeg begynder allerede..... (med stor Venlighed). For at det kan blive ved i denne gode Gang, for at jeg kan blive Dem fuldkommen værdig, saa maa De, min Ven og Velgjører, love mig at vi sees oftere.

Morton (efter at have betragtet hende). Jeg skal komme.

Georgina (efter ligeledes at have betragtet ham). Vil De komme tidt?

Morton (ligeledes). Hver Dag, saa ofte jeg kan faae Dig i Tale, saa ofte Du er allene.

Georgina. Jeg skal nægte mig hjemme for Enhver. Og til en Begyndelse, hvad mener De om den Indbydelse til i Aften, som De nylig afslog?

Morton. Nu modtager jeg den.

Georgina. Er det vist? Vil De love mig det helligt?

Morton. Til hvad Nytte? Jeg har ikke to Udtryk naar Sandheden kun er een.

Georgina. O hvor jeg er lykkelig, altsaa skal jeg daglig see Dem?

Morton. Det er mit kjæreste Haab.

Georgina. Har De da nu glemt Deres Frygt? Er De ikke længere bange for at see mig?

Morton. Af Venskab har man jo intet at befrygte.

Georgina. Nylig var De dog saa god at sige at De fandt mig smuk?

Morton. Men naar jeg taler med Dig, saa glemmer jeg det.

Georgina. Virkelig!

Morton. Georgina, dersom Du vidste —

Georgina. Hvilket?

Fjortende Scene.

De Forrige. Darsie (som har aabnet Døren, og er bleven staaende i den, for at lægge Mærke til Morton og Georgina, bryder i Latter, og træder frem. Han har en Avis i Haanden).

Darsie. Om Forladelse! Men her er en Artikel i denne Avis, som er altfor pudseerlig.

Morton. Der er Nogen! Vi kan siden fortsætte vor Samtale.

Georgina. Hvorfor ikke strax?

Morton. Nei siden. Farvel min Veninde! Farvel! (han trykker hendes Haand og gaaer ind i Værelset paa Høire).

Femtende Scene.

Darsie. Georgina.

Darsie (med Latter) Det gaaer jo ganske fortræffeligt. Fortæl mig det Hele, jeg længes efter at kjende alle Detaillerne.

Georgina. En anden Gang. Jeg trænger til at samle mine Tanker, jeg trænger til Eensomhed.

Darsie. For at udspinde nye Intriguer? Stol paa mig, jeg skal hjelpe Dem ligesaa ærlig som hidindtil.

Georgina (affiteé). O hvor det er fatalt!

Darsie. Behøves der et nyt Krigspuds for at saae ham til at blive?

Georgina. Nei, han bliver her, han har lovet at spise med os i Aften.

Darsie. Victoria! Hvorledes har De bragt ham saavidt?

Georgina (idet hun gaaer). Det skal jeg sige Dem en anden Gang. Farvel! Lad mig være ene om Tingen, og bland Dem ikke i Noget. (gaaer ind i sit Cabinet).

Sextende Scene.

Darsie (allene).

Saa jeg maa ikke blande mig deri? Nei, det skal jeg gjerne lade være, Opfindelsen er just ikke min Sag; men siden hun allerede har bragt ham saavidt at han har lovet at spise her i Aften, saa er Resten jo en let Sag, og den tør jeg nok paatage mig. Hun har nu brudt Isen, men kan jeg ikke faae Part i Handlingen, saa kan jeg idetmindste faae Part i Æren. Det er saaledes man bør bære sig ad, og saaledes gjøre saa Mange: naar Seiren er vis, saa er det Øieblikket til at træde frem og fægte for den. Jeg vil sende et Circulaire til alle mine Venner. En stor Souper, et heelt Bacchanal. Vi vil begynde med Champagne-Viin, vi vil drikke Qvækeren fuld, og naar han ikke længer kan staae paa sine Been, saa synker han ned for Georginas Fødder. Det vil blive et Tableau! Heida! er der ingen tilstede! (ringer med Bordklokken og sætter sig ned og skriver).

Syttende Scene.

Darsie (skrivende). Toby (som et Øieblik i Forveien er traadt ind).

Toby. Den stakkels Patrik! uagtet han nu er saa syg og daarlig, saa er han dog ikke rolig førend han har faaet mig gift, og han taler om, at allerede i Dag..... (seer Darsie). Der sidder jo en Herre og skriver.

Darsie (vender sig om og seer Toby). Det maa være en ny Tjener, jeg har ikke seet ham før. (til Toby). Er Du kommen her i Dag?

Toby. Ja, for et Øieblik siden.....

Darsie. Kan Du skrive?

Toby. Ja det var ikke godt andet. Er der noget De vil have skrevet? jeg er ganske til Tjeneste baade for Dem og for Alle her i Huset, thi Alle ere saa gode og høflige imod os og behandle os saa vel.

Darsie. Vil Du da afskrive mig dette Brev? Det er ikke meer end 4 Linier, men Du maa gjøre mig en halv Snees Afskrivter, (reiser sig) og naar Du er færdig med dem, saa bring mig dem derind i Værelset, saa skal jeg dictere Dig Udskrifterne.

Toby (sætter sig ved Bordet). Ja, det skal snart være gjort. Vil De have dem med latinske Bogstaver eller med Fraktur?

Darsie (idet han gaae.). Som Du behager, naar Du bare vil skynde Dig dermed. (afsides). Det lader til at være en skikkelig Fyr; naar jeg har havt Bryllup, skal jeg gjøre ham til min Secretair; det er en god Post, thi jeg har aldrig noget at skrive. (gaaer ind i Georginas Cabinet).

Attende Scene.

Toby (allene).

Man maa være tjenstagtig; det er det mindste man kan gjøre for saa megen Godhed. Lad see hvad dette kan være. (læser med Besværlighed). "Min — kjære Ven...."

Nittende Scene.

Toby. Morton.

Morton. I ingen af sine Bøger har Ben-Johnson omtalt hvad jeg i dette Øieblik føler. Det forekommer mig, som om jeg havde faaet et nyt Liv, Alt synes mig at være godt, og jeg elsker den hele Verden.

Toby (som har læst Brevet sagte). Hvad har jeg dog seet! Hvilken Skjændighed! Og et saadant Brev skulde jeg afskrive!

Morton. Hvad feiler Dig, Broder Toby?

Toby (reiser sig). Hvad der feiler mig, Hr. Morton? Ja jeg forstaaer mig jo rigtignok ikke derpaa, men jeg har den Troe, at der er Nogen, som vil have Dem til Nar.

Morton (med Kulde). Det kan være det samme.

Toby. Ja, men det er ikke mig det samme, og skal lære den Herre, om han saa ti Gange var Mylord, ikke at skrive fornærmelige Udtryk om Dem, min Velgjører.

Morton. Fat Dig!

Toby. Og saa tør han ovenikjøbet bede mig om at afskrive dem!

Morton (rolig). Saa det har han bedet Dig om? Nu vel, min Ven, saa gjør det; man maa saa meget som muligt være tjenstagtig mod alle Mennesker.

Toby. Men saa veed De da ikke hvad det er? Det er et heelt Complot imod Dem, og der er en Marquis, en Lord Darsie, som staaer i Spidsen derfor. Hvad siger De dertil?

Morton. Jeg siger slet intet.

Toby (afsides). Gud, hvad det er fortrædeligt, at han aldrig kan tage sig noget nær! (til Morton). Og saa er der et Fruentimmer med i Complottet, en vis..... (seer i Brevet). Miss Georgina —

Morton. Gud! hvad hører jeg!

Toby (afsides). Det gik ham endelig til Hjertet; nu troer jeg han blev bedrøvet. Naa, Gud skee Lov! det glæder mig.

Morton. Det er ikke muligt.

Toby. Saa læs da selv. (giver ham Brevet).

Morton (læser) "Min kjære Ven! Vi "have nogle fortræffelige Løier for med "Qvækeren James Morton, men uden "Deres Nærværelse kunne de ikke finde "Sted. I mit og Miss Georginas Navn " — thi det er os to som forestaae Com"plottet — indbyder jeg Dem derfor til "at spise til Aften hos hende, og bivaane "den første Forestilling af den forelskede "Qvæker, philosophisk Farce i een Act. "Lord Darsie." — — Hvad seer jeg!
(han synker om paa en Stol).

Toby. Gud bevares, Hr. Morton, hvad feiler Dem da! Vil De have at jeg skal kalde paa Hjelp?

Morton (holder ham i Armen uden at see paa ham). Stille! (efter en Pause). Lad mig være allene.

Toby (afsides). Der kan man dog see hvad Grundsætninger hjelpe til. (høit). Men bedste Hr. Morton, jeg frygter for.... hvis De skulde behøve nogen Hjelp.....

Morton. Det er ingen Ting, det gaaer over. (reiser sig). Men vi kan ikke blive her; gaae og hent en Vogn, for at Patrik kan komme bort; jeg venter Dig her.

Toby. Strax! Gud hvor det gjør mig ondt! Det er min Skyld. Min gode Hr. Morton, jeg beder Dem tusinde Gange om Forladelse, for at jeg saaledes har fortalt Dem at Alle gjøre Nar ad Dem! Naar jeg ikke havde sagt det, havde De maaskee aldrig lagt Mærke til det.

Morton (hæftig). O saa gaae da! (med Mildhed). Gaae min Ven Toby!
(Toby gaaer).

Tyvende Scene.

Morton (allene).

Jeg skal ikke vente paa hans Tilbagekomst. Bort herfra! Den Utaknemmelige! jeg vil ikke see hende mere, aldrig mere! (vil gaae, men standser). Gid hun maa blive lykkelig! det er mit sidste Ønske, det skal være min eneste Hævn. Afsted!..... Hvad seer jeg, der er hun!

Een og tyvende Scene.

Morton. Georgina.

Georgina. Hvor vil De hen?

Morton. Jeg vil bort fra dette Sted.

Georgina. Det er ikke muligt; De har jo lovet mig at blive her i Aften, og De veed hvad et Løfte betyder, De vil sikkert ikke bryde Deres.

Morton. Det er sandt, man bør holde sit Løfte, endogsaa mod sine Fiender. Men derfor vil jeg bede Dig om at løse mig fra mit.

Georgina. Er det Alvor?

Morton. Ja.

Georgina. Jeg kan ikke opfylde en saadan Begjæring, førend jeg har faaet at vide hvad Aarsagen er til Deres mørke og vrede Mine. Hvad foregaaer der i Deres Tanker?

Morton. Spørg mig ikke derom, thi da jeg hverken kan lyve eller forstille mig, saa vilde jeg sige Dig Sandheden.

Georgina. Det er just den jeg forlanger at vide.

Morton. Vil Du saa lade mig gaae?

Georgina. Ja.

Morton. Velan da!.... Qvinde, jeg foragter Dig. — Farvel!

Georgina (holder ham tilbage). Morton! Morton! forlad mig ikke saaledes! — Vil De da bringe mig til Fortvivlelse? Bliv dog, bliv! jeg beder, jeg bønfalder Dem.

Morton. Kan Du, efter hvad jeg har sagt Dig, endnu bede mig om at blive?

Georgina. Deres Ord var mig et Dolkestød; men ligemeget, bliv! jeg kan bedre taale Deres Foragt, end Deres Fraværelse.

Morton. Hvo maa ikke troe hende, naar man hører denne overtalende Stemme, og seer dette bedende Øiekast? Men Du skal ikke oftere bedrage mig. Falskhed er hos Dig en Instinct, den er Dit Liv, Dit Væsen; mit er derimod Oprigtighed, og førend jeg derfor forlader Dig for stedse, vil jeg sige Dig Alt. Den Triumph, som Din Forfængelighed attraaede, den har Du opnaaet, det er lykkedes Dig at tage min Fornuft fangen, og forvirre mine Sandser, med eet Ord: jeg elskede Dig.

Georgina. Gud! hvad hører jeg!

Morton. Ja, Troløse! Utaknemmelige!

Georgina (med indvortes Glæde og Velbehag). Tal! tal! nu kan jeg høre Alt.

Morton (rasende). Hun leer ad min Smerte, hun forstaaer ikke min Lidelse,

hun veed ikke at dette Hjerte, som aldrig har tilhørt nogen Anden, var hendes, at jeg vilde have opoffret hende Alt — trodset Alt for hendes Skyld.

Georgina (henrykt). O hvor det glæder mig at høre! bliv ved!

Morton. Nei, jeg vil ikke blive ved, min Fornuft er vendt tilbage, og Du er ikke længer farlig for mig; thi nu seer jeg Dig saaledes som Du er, baade Dig og Din Lord Darsie.

Georgina. Jalousie! men vær rolig, jeg havde rigtignok lovet at ægte ham, men jeg elskede endnu Ingen, og nu troer jeg at jeg er løst fra min Forpligtelse.

Morton. Det er forgjæves at Du vil bedrage mig. Nu kjender jeg Din Troløshed; see her er Beviset. (giver hende Brevet).

Georgina (efterat have læst det). Er det derover De er bleven fortørnet? Ikke andet end det?

Morton. Hvad har Du at svare derpaa?

Georgina (med Kulde). At det i Morges maaskee var Sandhed, men nu —

Morton. Nu vel —

Georgina. Men De troer mig vist ikke, og med Grund; thi det er ikke længer mine Ord, men mine Handlinger, som skulle overbevise Dem om min Kjærlighed. Om lidt, haaber jeg, skal De ikke længer tvivle derpaa, og da, min Ven, min Beskytter, min Velgjører, da skal De selv fælde min Dom.

(hun gaaer ind i sit Cabinet. I det Øieblik hun kommer til Døren, vender hun sig om og kaster et Blik paa Morton. I det samme træder Toby ind, og seer Georgina idet hun gaaer ind i Cabinettet).

To og tyvende Scene.

Morton. Toby.

Toby. Gud forbarme sig!

Morton. Hvad feiler Dig?

Toby (ude af sig selv). Alt hvad der kan feile et Menneske. Nu begynde mine Syner igjen. Det var hende, hende om hvem jeg talte. Herr Morton! nu har jeg hentet en Vogn, den holder hernede. Afsted! lad os skynde os, lad os see at komme bort i en Fart!

Morton. Hvorfor?

Toby. Fordi jeg ellers gaaer fra Forstanden, thi hun forfølger mig overalt, hvad enten det nu er hende selv eller et Syn.

Morton. Hvem mener Du?

Toby. Ih! hende, som jeg har talt til Dem om, hende, som jeg mødte i den pragtfulde Vogn paa Gaden, og som jeg saae om Aftenen i Skyerne; det er hende selv, jeg saae hende gaae ind i det Værelse.

Morton (med skjælvende Stemme). Georgina?

Toby. Nei Cathrine.

Morton. Cathrine!

Toby. Jo jeg kjendte hende godt. Det var den samme ømme og kjærlige Mine, hvormed hun saa ofte saae paa mig, naar jeg troede paa hendes Forsikkringer. Akkurat saadan saae hun nu paa Dem.

Morton. Forsikkringer? Har Du modtaget Forsikkringer af hende?

Toby. Ja, Forsikkringer, Løfter, Eeder, hvad De vil kalde det.

Morton. Og hun staaer just i Begreb med at ægte en Anden!

Toby. Ægte en Anden! Det er umuligt Hr. Morton, thi jeg har hendes bestemte Løfte. Jeg skal opsøge ham, vi vil gaae derhen sammen. De maa fortælle ham Alt. De maa sige til ham, at hvis han er en Mand af Ære, af Retskaffenhed, dersom han ikke er en slet Karl, saa vil han ikke have Deel i en saadan Forbrydelse.

Morton. Det er nok, Du har hellige Rettigheder, og mine Grundsætninger have lært mig at kun et slet Menneske kan bryde en Eed, eller hjelpe til at bryde den. Jeg skal vissselig aldrig gjøre det (afsides) selv om min Lykke beroede derpaa.

Toby. Ja saadan maa De sige til ham.

Morton. Vær rolig, jeg skal sige det.

Toby. O tusind Tak! De er rigtig altfor god.

Tre og tyvende Scene.

De Forrige. Darsie (kommer igjennem Døren i Baggrunden med en Pistolkasse i Haanden, som han sætter paa Bordet).

Darsie. Qvæker! jeg maa tale med Dig.

Morton (til Toby). Lad os være allene.

Toby (afsides). Jeg vil søge hende op, ifald det er muligt at finde hende.

(gaaer ind i Georginas Cabinet).

Fire og tyvende Scene.

Morton. Darsie.

Morton. Hvad vil Du mig?

Darsie. I dette Øieblik har jeg faaet et Brev fra Miss Georgina.

Morton. Hvad kommer det mig ved?

Darsie (hæftig). Da vedkommer det mig

bestomere, thi hun giver mig en Kurv, hun afslaaer at ægte en Lord, en Marquis, en Pair af England, — og hvorfor? — fordi hun siger, at hun elsker Dem, at Agtelse, Taknemmelighed, Kjærlighed, 2c..... de sædvanlige Phraser.....

Morton (glad). Er det muligt! Er Du vis derpaa?

Darsie. Saa De selv var ikke vis derpaa?

Morton. Nei, tilforladelig!

Darsie (afsides). Og det er mig som underretter ham derom! Der manglede ikke andet.

Morton (afsides). Hvor det er vanskeligt at blive enig med sig selv!

Darsie. De kan nok indsee, hvad det er jeg forlanger af Dem. Jeg troer at jeg forstaaer mig paa Cabaler og Pudser. Dette her er en af Delene, og jeg vilde finde det fortræffeligt, dersom jeg selv havde opfundet det, men jeg skjøtter ikke om at være Gjenstanden derfor. Altsaa hvis De behager, — Det Hele skal være et Øiebliks Sag. — Befordringen ud af Verden er ikke vanskelig, enten den nu skeer med Kaarder eller Pistoler, og det overlader jeg til Deres eget Valg.

Morton. Fy! min Broder! hvad er det Du der siger?

Darsie. Hvorledes kan De sige "Fy" til det? Tvertimod, intet er bedre Tone. Her ere mine Pistoler, de ere begge to ladte; kom lad os gaae og forsøge dem.

Morton (efter en hæftig Bevægelse, som han strax undertrykker). Min Ven! jeg kan ikke slaaes.

Darsie. Hvad skal det sige? Hvorfor kan De ikke slaaes?

Morton. Nei, min Ven, en Qvæker slaas aldrig.

Darsie (idet han tager sine Pistoler). Men saa skal en Qvæker heller ikke stikke mig ud hos det Fruentimmer, jeg elsker. Der gives ingen anden Udvei, De skal slaaes.

Morton. Jeg gjør det ikke.

Darsie. De skal, De maa! eller jeg erklærer Dem høit og lydeligt for den største Cujon i England.

Morton (afsides). O Seymour! Seymour! (Han tager Darsies Haand, og trykker den saa hæftig, at Darsie fortrækker sit Ansigt dervet). Min Ven! troe mig, at der hører større Mod til at taale sine Lidelser end til at hævne dem. Hør! jeg vilde give Dig Alt hvad jeg eier, for blot i 10 Minuter at kunne have andre Grundsætninger, og tugte Dig efter mit Hjertes Ønske, men oprigtig talt, jeg kan ikke.

Darsie. Hvorledes?

Morton (idet han tager en af Pistolerne fra Darsie). Og for at bevise Dig at Du maa være mig takskyldig derfor, saa see — (han drager ham hen ved Vinduet). Seer Du dernede i Gaarden det lille Træ, som staaer i en Urtepotte? (han skyder ud af Vinduet og kaster Pistolen). Hvor blev det nu af?

Darsie (som seer ud af Vinduet). Gud! Han har truffet det!

Fem og tyvende Scene.

De Forrige. Georgina. Toby.

Georgina (forfærdet). Min Gud! hvad var det for et Skud?

Morton. Det var kun et Argument, som jeg fremsatte for Mylord, og hvis Rigtighed jeg haaber han har indseet.

Darsie. Paa det Fuldkomneste.

Georgina. Min Gud! De har forskrækket mig!

Morton (til Darsie). Og nu da jeg har beviist Dig, at jeg ikke mangler Færdighed eller Øvelse, saa maa det være mig tilladt at gjøre Dig en Tilstaaelse, og det er: at jeg elsker hende, at jeg tilbeder hende, men jeg kan dog ikke ægte hende.

Darsie. Og hvorfor ikke?

Morton (pegende paa Toby). Her staaer mit Svar. (til Georgina). Lad Synet af ham erindre Dig om Dine Løfter; døm selv hvad der er Din Pligt at gjøre; jeg kjender min, og jeg skal vist aldrig være Skyld i en Troløshed.

Toby (bedrøvet). Jeg siger tusinde Tak Hr. Morton, men det gaaer ikke længere an.

Morton. Hvorledes?

Toby. Da jeg forlod Dem, kunde jeg ikke bare mig længere. Jeg gik ind til Cathrine og søgte hende op. (til Georgina). Om Forladelse Jomfrue, at jeg endnu kalder Dem saaledes, men det skal være sidste Gang. (til Morton). Hun har sagt mig Alt, hun har tilstaaet mig at hun elskede en Anden, og da hun havde sagt mig hvem det var, da kunde jeg ikke længere gjøre hende nogen Bebreidelse. Idet samme kom Betty ind for at takke Jomfruen for al hendes Godhed, jeg styrtede hende strax imøde, og foreslog hende at holde Bryllup i Morgen, ja allerede i Dag, ifald hun ønskede det. Stakkels Betty! hun blev saa glad derover at jeg selv blev ligesaa, og jeg har herved den Ære at lade Dem vide, at Vielsen vil finde Sted i Aften, mellem Klokken 8 og 9 i St. Margrethe-Kirken i Westminster Sogn

Georgina. Gode Toby!

Morton. Hvad har bevæget Dig til en saadan Opoffrelse? Du er jo ikke Qvæker.

Toby. Det er det samme, jeg er et skikkeligt Menneske.

Darsie. Han er saa dum som en Hest.

Morton. O Ben=Johnson! han er værdigere end jeg til at være Bekjender af Dine Grundsætninger.

Toby. Hr. Morton, naar man bliver Qvæker, gaae saa alle Sorger og Bedrøvelser over?

Morton. Idet mindste lærer man at bære dem med Taalmodighed.

Toby. Saa hør! I Aften skal jeg nu have Bryllup..... men i Morgen tidlig, vil De saa gjøre mig til Qvæker?

Morton. Du behøver det ikke.

Georgina. Hvad mener De..... om De gjorde mig til Qvækerinde?

Morton. Vil Du da skjænke mig Dit Løfte?

Georgina. En Qvækerinde lover intet, men hun holder.

Kjöbenhavn 1832.

Udgivet af Ferdinand Printzlau.

Trykt hos Directeur Jens Hostrup Schultz, Kongelig og Universitets=Bogtrykker.